

Un triomf del tripartit

JOAN TAPIA

eldebat.cat - 13.07.09

El president Montilla ha tornat a donar la campanada. A finals del 2006 pocs creien que no s'atreviria a repetir el tripartit. Els tres partits d'esquerra sumaven però tothom sabia que la preferència de Zapatero, excepte una improbable i clara victòria socialista, era un govern de gran coalició presidit per Artur Mas. O amb suport exterior del PSC.

Però Montilla va demostrar que el PSC és un partit amb autonomia en la política catalana. El govern Montilla, com abans el de Maragall, ha fet coses. Però han quedat una mica deslluïdes tant per un excés de soroll com per les dificultats de la implementació de l'Estatut i especialment de la nova finançament. El finançament era el punt principal de l'Estatut perquè és clau per al desenvolupament econòmic i l'equilibri social de Catalunya.

Montilla, recolzat en el seu conseller d'Economia, Antoni Castells, un rigorós economista procedent del sector més catalanista del partit, s'ha plantat durant 11 mesos a les diferents propostes de Madrid que creien insuficients. Per fi ha arribat la bona oferta que situa el finançament per càpita de Catalunya en l'índex 102 el 2009 (100 és la mitjana espanyola) i en el 105 el 2012. Per primera vegada la Generalitat disposarà d'un finançament "per càpita" superior a la mitjana espanyola. És un gran triomf de Catalunya perquè permet una reducció substancial del dèficit fiscal.

Per què s'ha aconseguit? Primer perquè Montilla ha aguantat totes les pressions i s'ha plantat. Segon, perquè Castells ha discutit el finançament pam a pam i amb coneixement exhaustiu del terreny. Tercer, perquè els socis del PSC, més enllà de llicències verbals, han recolzat durant la negociació al tàndem Montilla-Castells. Quart, perquè ICV i Saura saben que, o hi ha aliança d'esquerres, o el poder gira a la dreta. Cinquè, perquè ERC s'està convertint en un partit de govern i superant els tics d'un partit de protesta. Teòricament Carod ho sap des de fa temps encara que després viatja a Perpinyà o fa coses pintoresques en relacions exteriors. Però Puigcercós té ambició de govern i, contràriament a Carod, sap governar un partit amb tendència al assemblees i la ingovernabilitat. I Ridaó coneix la desgraciada experiència de l'Estatut i ha après a conèixer Madrid.

Però hi ha tres punts més. Sisè, perquè Zapatero estava compromès amb el PSC i el PSC és bàsic per a que el PSOE segueixi governant Espanya. Setè, perquè el PSOE s'ha quedat sense majoria al parlament espanyol per l'emprenyament del PNB en ser desallotjat d'Ajuria Enea. Per tant ZP ha d'estar bé amb Catalunya (CDC o ERC i IC) per poder aprovar els pressupostos del 2010. Vuitè, perquè la vicepresidenta Salgado ha sabut fer el pacte i ha trobat la fórmula en un moment de fort dèficit públic. Desgraciat del ministre d'Economia que no sap que el rigor econòmic i la tecnocràcia són necessaris. Però més desgraciat encara aquell que no sap que el rigor tècnic ha d'estar al servei de la política, no al revés. I que la política no pot basar gairebé mai només en el rigor tècnic.

Però l'acord té conseqüències. Primera, perquè és un èxit del tripartit que ho fomenta i que posa de relleu que la fórmula pot continuar. Les

pròximes eleccions seran renyides, però Montilla i els seus socis han guanyat una batalla difícil. I CiU sembla ara una mica descol·locada per un pacte que creia que no es produiria. O que si es produïa creia que portaria a una ruptura entre el PSC i ERC. Com quan l'Estatut. No ha estat així.

La segona és que es torna a demostrar que encara que el pacte del govern català amb el PSOE no és fàcil, és l'única manera d'avançar. Dir que Zapatero és com Rajoy, quan un té recorregut l'Estatut i l'altre va pactar l'Estatut i ha arribat a un bon acord de finançament és senzillament faltar a la veritat i voler enredar les coses.